

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.015 van 29 april 1999
in de zaak A. 61.276/VII-12.834.**

In zake : Marc VAN LOON,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc VAN LOON
op 9 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van
leefmilieu en huisvesting van 17 oktober 1994 waarbij
zijn beroep aangetekend tegen de beslissing van de
bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen
van 31 maart 1994 houdende gedeeltelijke vergunning aan
verzoeker om een inrichting gelegen te 2330 Merksplas,
Wortelbaan 3 uit te baten, ongegrond wordt verklaard en
het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1999, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 25 maart 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. LANGE die, loco Advocaat H. LANGE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. ADAMS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat oorspronkelijk een vergund varkensbedrijf uit te 2330 Merksplas, Wortelbaan 3, gekadastreerd aldaar sectie H, nrs. 61n³, 61p³, 61r³ en 61 s³.

Op 25 november 1993 dient hij een milieuvergunningsaanvraag in om de bestaande inrichting uit te breiden met een stal voor 40.000 kippen, een petroleum-tank van 1.000 l., een mazouttank van 5.000 l. en electromotoren van samen 12,75 kw.

Bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 31 maart 1994 wordt de gevraagde milieuvergunning gegeven voor de petroleum-tank, de mazouttank en de electromotoren doch geweigerd voor de uitbating van de kippenstal.

1.2. Tegen deze beslissing tekent verzoeker op 19 april 1994 administratief beroep aan.

1.3. Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- Vlaamse Landmaatschappij op 29 juni 1994 : ongunstig want in strijd met de doelstellingen van het mestdecreet;
- bestuur milieuvergunningen op 4 juli 1994 : ongunstig;
- hygiëne- en gezondheidsinspectie op 31 mei 1994 : ongunstig;
- bestuur ruimtelijke ordening op 31 mei 1994 : gunstig op planologisch gebied;
- gewestelijke milieuvergunningscommissie op 12 augustus 1994 : ongunstig.

1.4. Bij de thans bestreden beslissing van 17 oktober 1994 wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt de beslissing in eerste aanleg van de bestendige deputatie bevestigd;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat het bestreden besluit twee weigeringsmotieven bevat, te weten :

"Overwegende dat de inrichting gelegen is in een kwetsbaar gebied dat een bijzondere bescherming vergt ter voorkoming van verontreiniging vanuit agrarische bronnen; dat de stal gelegen is op meer dan 2.500 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, van een woongebied met landelijk karakter, van een woonuitbreidingsgebied, op circa 100 m van een recreatiegebied en op meer dan 2.500 m van een parkgebied; dat overeenkomstig de thans gehanteerde technische criteria, in dit geval een afstandsregel tot voormelde bestemmingsgebieden geldt van 300 m; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en het recreatiegebied kan worden gesteld dat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder in dit recreatiegebied;

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 13.413 kg P_2O_5 respectievelijk 19.958 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 89,4 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 1,5 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 38,09 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid is gestaafd door documenten; dat er naast deze verantwoording op basis van gronden nog een exportcontract is voor 7.600 kg P_2O_5 ; dat dit contract afgekeurd werd door de mestbank aangezien het contract slechts voor 1 jaar geldig is en dus naar de toekomst toe onvoldoende garanties biedt; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen, derhalve te groot is";

dat het tweede middel is gericht tegen het eerste weigeringsmotief en het derde middel tegen het tweede weigeringsmotief; dat in beide middelen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aangevoerd

zoals vastgelegd bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel als volgt wordt geadstrueerd :

"2. De bestreden beslissing weigert de vergunning, onder meer omdat 'overeenkomstig de thans gehanteerde technische criteria, in dit geval een afstandsregel tot voormelde bestemmingsgebieden (het dichtstbijgelegen gebied is een recreatiegebied) geldt van 300 meter; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en het recreatiegebied kan worden gesteld dat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder in dit recreatiegebied;

Het is ten onrechte dat de verwerende partij verwijst naar de 'thans gehanteerde technische criteria', die niet eens nader worden toegelicht, en overigens niet voorkomen in de aanhef van het besluit opgesomde van toepassing zijnde reglementering.

De administratieve beslissing, genomen in de uitvoering van een discretionaire bevoegdheid die het administratief orgaan verantwoordt door een loutere verwijzing naar de beleidsnorm is door machtsoverschrijding aangetast (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht 1992, 12de Uitgave, nr. 43).

De overheid mag een algemene gedragslijn opstellen, waardoor zij zich zou laten leiden of op zijn minst zou laten inspireren. De overheid mag zich echter door die gedragslijn niet onvoorwaardelijk gebonden achten, en moet in tegendeel in elk geval opnieuw nagaan of het volgen van die gedragslijn zich opdrong (RvSt. nr. 24.467, 20 juni 1984). Wanneer de overheid zich beroept op een regel zonder enige rechtsgrond en het aldus niet nodig acht haar beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen, neemt zij een beslissing die een dwaling omtrent het recht bevat (RvSt. nr. 16.056, 18 oktober 1973). De overheid die uitspraak doet over een exploitatie-aanvraag moet vaststellen of, alle omstandigheden en gegevens van de zaak in acht genomen, het bepaalde bedrijf waarop de aanvraag slaat, in concreto en mits naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden, de grenzen van de toelaatbare hinder al dan niet overtreft (RvSt. nr. 20.134, 4 maart 1980).

Voorts weze benadrukt dat verwerende partij de regels, gesteld door Vlarem II niet zo maar, zonder enige nadere toelichting of motivering, tot 'gehanteerde technische criteria' kan omtom-

veren. Vlarem II is onwettig omdat ten onrechte beroep is gedaan op de hoogdringendheid om geen met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State te vragen.

Het bestaan van die hoogdringendheid wordt niet rechtens verantwoord door de overweging dat het dringend noodzakelijk was de reglementering tot stand te brengen zonder precisering, en terwijl de laattijdige publikatie van dat besluit van 7 februari 1992 in het Belgisch Staatsblad van 14 december 1992 in tegenspraak komt met de ingeroepen hoogdringendheid (RvSt. nr. 49.457, 6 oktober 1994).

Voorts weze aangestipt dat Uw Raad in zijn arrest nummer 50.156 van 10 november 1994 oordeelde dat de stelling van de verzoekende partij volgens welke het uitdrukkelijk toepassen door de bestendige deputatie, in het kader van de behandeling van een administratief beroep inzake een milieuvergunningsaanvraag, van een vooraf aangenomen beleidsnorm die niet alleen niet vooraf blijkt te zijn bekendgemaakt maar evenmin rechtstreeks verband lijkt te houden met de desbetreffende wetgeving, door machtsoverschrijding is aangetast, een ernstig middel uitmaakt";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt als volgt :

"2. Het tweede middel is blijkbaar gesteund op een argument van beweerde onvoldoende motivering, al wordt dit niet zo duidelijk uiteengezet :

Blijkbaar verwijt verzoeker aan de Minister dat hij in zijn beslissing melding maakt van 'thans geldende technische criteria', wat in de stelling van verzoeker niet toegelaten zou zijn.

Het hoeft nochtans geen betoog dat de vergunningsverlenende overheid een zeer ruime en discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag (cfr. bv. R.v.St. nr. 46642, 24 maart 1994, ROOMS) en in die optiek is het zeker niet verboden om, in acht genomen de concrete omstandigheden, criteria te hanteren die ook terug te vinden zijn in de Vlarem II regels, ook al is dit reglement dan in een concrete betwisting 'onwettig' verklaard (...).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt werd vastgesteld dat de op te richten stal op een afstand ligt van slechts 100 m van een recreatiegebied, wat uiteraard aanleiding gaat geven tot overdreven geurhinder in dit gebied, en als objectief criterium wordt in dit verband benadrukt dat een afstand van 300 m toch zeker moet worden gehanteerd.

Daarenboven ligt de voorgenomen inrichting dan nog in een reeds als kwetsbaar erkende zone en is er een

meer dan ernstig risico dat de verhoogde mestproductie niet naar behoren, of zonder bijkomende belasting voor het milieu zal kunnen opgevangen worden.

Aldus kon, vertrekkende van bovenvermelde vaststellingen, het besluit genomen worden dat de onderhavige vergunning toestaan, gevolgen zou teweeg brengen waarvan het effect op leefmilieu, wateren, de natuur in het algemeen en de mens, niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

De argumenten in het bestreden besluit betreffen duidelijk toegelichte, objectieve criteria, door technische en milieu-adviezen ondersteund.

Wanneer, zoals in casu, criteria gehanteerd worden die ongeveer dezelfde zijn als de normen die voorkomen in een reglementair besluit, kan men niet voorhouden dat de vergunningverlenende overheid haar bevoegdheid tot discretionaire appreciatie op onredelijke wijze zou hebben uitgeoefend.

Het middel is dus ongegrond";

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord daar nog aan toevoegt :

"De bestreden beslissing schendt zowel de materiële als de formele motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de 'thans gehanteerde technische criteria' zonder dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de gehanteerde criteria ten grondslag liggen, wat een schending uitmaakt van de formele motiveringswet van 29 juli 1991. Overigens blijkt uit de voorgelegde stukken evenmin op welke materiële motieven de beslissing - inzonderheid de gehanteerde afstandsregel van 300 m - gesteund is; de verwerende partij heeft het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie gevolgd, terwijl dit advies steunde op de bepalingen van Vlarem II.

Aangezien deze bepalingen onwettig zijn, en dit besluit ondertussen door uw Raad werd vernietigd, kunnen de bepalingen ervan niet als grondslag dienen voor de beslissing";

2.2.4. Overwegende dat het eerste sub 2.1. geciteerd weigeringsmotief letterlijk werd overgenomen uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 12 augustus 1994, met dien verstande dat in evengenoemd advies na de woorden "dat overeenkomstig de thans gehanteerde technische criteria" er was aan toegevoegd "zoals vervat in artikel 360, § 5 van titel II van het Vlarem"; dat daaruit blijkt dat,

alhoewel niet expliciet naar het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992, houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II) werd verwezen -mogelijk is het arrest nr. 49.457, VAN LOOVEREN, van 6 oktober 1994 waarin de onwettigheid van het oud Vlarem II werd vastgesteld daarvoor de reden- de in dat besluit vooropgestelde afstandsregels "de thans gehanteerde technische criteria" zijn die in het bestreden besluit werden opgenomen; dat bij arrest nr. 52.260, de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (Vlarem II) werd vernietigd; dat dienvolgens, zoals verzoeker terecht stelt, die criteria niet als rechts-geldige criteria in aanmerking kunnen worden genomen; dat het in dezelfde overweging gestelde "dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en het recreatiegebied kan worden gesteld dat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geur-hinder in dit recreatiegebied" eveneens blijkt te zijn gestoeld op die zogenaamde gehanteerde technische criteria en niet op een concreet en individueel onderzoek van alle bij de zaak betrokken aspecten; dat bedoelde motivering dan ook niet afdoende is; dat het middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel onder meer aanvoert wat volgt :

- "3. Het is ten onrechte dat de verwerende partij de milieuvergunning eveneens weigert omwille van het motief dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest niet is gewaarborgd.
- A. De verwerende partij kan niet zonder meer de onmogelijkheid tot volledige mestafzet inroepen als motief om een milieuvergunning te weigeren.

Dit probleem wordt immers op specifieke wijze geregeld door de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen. Deze regeling mag de leefbaarheid van de landbouwbedrijven niet in het gedrang brengen.

Dit meststoffendecreet heeft immers juist tot doel de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de produktie en het gebruik van meststoffen (artikel 2).

Om die doelstelling te bereiken staat het de overheid evenwel niet vrij om het even wat te gebieden of te verbieden, al was het maar omdat in ons rechtsbestel een aantal fundamentele rechten en vrijheden een juridische bescherming kregen, hetzij op een vrij concrete wijze, hetzij op een vrij algemene en vage wijze. Het gaat hier onder meer om het eigendomsrecht (artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 1 eerste aanvullend protocol E.V.R.M.); het recht op de vrijheid van handel en nijverheid (decreet d'Allarde), het recht op vrije keuze van de beroepsarbeid (artikel 23, 1° gecoördineerde grondwet).

Vooraleer tot een weigering van de milieuvergunning te besluiten had de verwerende partij moeten onderzoeken of de in voormelde decretale bepalingen voorziene beperkingen hadden kunnen worden opgelegd, in de mate dat er zich inzake mestafzet enig probleem zou voordoen.

(...)

- C. Het meststoffendecreet omvat trouwens geen regels die moeten worden betrokken bij het beschikken op een milieuvergunningsaanvraag. Dit decreet lijkt veeleer enkel regels te omvatten die relevant zijn eenmaal een exploitatie is gestart. Eenmaal men exploiteert, en dus mest produceert, moeten de bepalingen van het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten vanzelfsprekend rigoureus worden in acht genomen. Dat is echter iets helemaal anders dan eisen dat op het moment dat een milieuvergunning wordt aangevraagd reeds een ecologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd is. Wanneer men deze eis in zijn uiterste konsekwentie doortrekt zou men moeten eisen dat iemand die een vergunning aanvraagt voor een termijn van 20 jaar, ook kan aantonen dat zijn mestafzet voor de komende 20 jaar op een ecologisch verantwoorde wijze kan geschieden.

Kan men op het ogenblik dat een beslissing wordt genomen omtrent de vergunningsaanvraag, eigenlijk reeds op voorhand stellen dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet gewaarborgd is? Er zijn voor een mestproducent verschillende mogelijkheden om mest af te zetten. Het is helemaal niet uitgesloten dat een vergunninghouder, nog voor hij zijn exploitatie start, gronden koopt om de mest op af te zetten, of dat hij overeenkomsten sluit met vervoerders of met 'geburen'.

Bij het beschikken omtrent een milieuvergunningsaanvraag kan men in bepaalde gevallen, op het moment van de beslissing (dus vóór de effectieve exploitatie) reeds vaststellen dat het afleveren van de vergunning in strijd zou komen met allerlei voorschriften (bijvoorbeeld stedenbouwkundige voorschriften, verbods- en afstandsregels van het Vlarem II, enz.), of dat het afleveren van de vergunning hoe dan ook en onmiskenbaar tot onaanvaardbare hinder en risico's zou leiden. Men ziet bij wijze van spreken op voorhand dat de milieureglementering (in de brede zin van het woord) toch niet zal kunnen worden nagekomen, en dus kan men geen vergunning afleveren. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat het bijzonder twijfelachtig is of men op voorhand al kan zien of beoordelen dat de bemestingsnorm neergelegd in artikel 14 van het meststoffendecreet niet haalbaar is. Dat komt er omzeggens op neer dat men op voorhand weet dat van de mestafzetmogelijkheden die zijn ingebouwd in het meststoffendecreet, geen gebruik zal kunnen worden gemaakt.

- D. In het arrest nummer 48.519 van 7 juli 1994 werd overwogen dat 'de Raad van State geen bepaling bekend is die voorschrijft dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten dient te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten dient over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de inrichting geproduceerde dierlijke mest'. In zijn arrest nummer 48.183 van 23 juni 1994 overwoog uw Raad dat de regeling neergelegd in de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet 'enkel in toepassing lijkt te zijn op reeds bestaande inrichtingen en dat trouwens niet blijkt dat op de dag van het bestreden besluit de voor de toepassing van voormelde decreetsbepalingen noodzakelijke uitvoeringsmaatregelen waren getroffen'.
- (...)"

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop repliceert dat de motivering in verband met onvoldoende gewaarborgde mestafzet slechts een argument ten overvloede vormt, naast andere weigeringsgronden en dat zowel het advies van de hygiëne- en gezondheidsinspectie als van de Vlaamse Landmaatschappij ongunstig waren, precies om redenen van mestafzet;

2.3.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker nog doet gelden wat volgt :

"Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt :

- dat de Raad geen bepaling bekend is die voorschrijft dat de aanvrager van een milieuvergunning samen met zijn aanvraag of in de loop van de vergunningsprocedure stukken dient voor te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de inrichting te produceren dierlijke mest (RvSt., LENAERTS, nr. 50.367, 24 november 1994; zie ook RvSt., N.V. VILACTA, nr. 48.519, 7 juli 1994 en RvSt., BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995; RvSt. WELLENS, nr. 51.660, 16 februari 1995; RvSt., BOOGAERTS, nr. 54.267, 4 juli 1995; RvSt., VAN GOMPEL, nr. 54.273, 4 juli 1995);
- dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 geen regels bevat met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning. Blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn vier afzetmogelijkheden voorhanden : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank. In de huidige stand van de wetgeving lijkt de overheid derhalve niet de bevoegdheid te bezitten om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken (RvSt., BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995);
- dat de Vlaamse Regering, krachtens de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet, aan bedrijven, behorende tot één of meer door haar te bepalen categorieën of gevestigd in één of meer door haar te bepalen gemeenten, arrondissementen of provincies, beperkingen kan opleggen met betrekking tot de hoeveelheid dierlijke mest die

maximaal per bedrijf per kalenderjaar mag worden geproduceerd, met name wanneer er een reëel risico dreigt dat de in het Vlaamse Gewest door bedrijven geproduceerde dierlijke mest niet meer in zijn totaliteit op een ecologisch verantwoorde wijze kan worden afgezet, maar deze regeling lijkt enkel van toepassing te zijn op reeds bestaande inrichtingen (RvSt., KONINGS, nr. 48.183, 23 juni 1994, ten gronde bevestigd door RvSt., KONINGS, nr. 51.492, 2 februari 1995);

- dat het hanteren door de Vlaamse Regering -in het kader van de behandeling van een milieuvergunningaanvraag- van een algemene verbodsregel waarbij, gelet op 'het toekomstig mestoverschot op het niveau van het Vlaamse Gewest' geen nieuwe inrichtingen worden toegelaten omdat zulks 'strijdig is met de doelstelling van het mest-decreet', onwettig is nu er noch in laatstgenoemd noch in enig ander decreet een rechtsgrond voor dit verbod voorhanden is en de Vlaamse Regering, blijkens het bepaalde in artikel 78 van de bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, geen andere macht heeft dan die welke de Grondwet en de wetten en decreten krachtens de Grondwet uitgevaardigd, haar uitdrukkelijk toekennen. In die omstandigheden vermag de Vlaamse Regering slechts die hinder in aanmerking te nemen die rechtstreeks verband houdt met de concrete exploitatie en met de specifieke ligging van het bedrijf dat voorwerp is van de aanvraag (RvSt., KONINGS, nr. 51.492, 2 februari 1995);
- dat luidens het bepaalde in artikel 7, § 1, eerste lid, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen het vervoer van dierlijke mest afkomstig van de in artikel 5 opgesomde diersoorten geproduceerd op een bedrijf of ingevoerd van buiten het Vlaamse Gewest, enkel mag gebeuren door daartoe door De Mestbank erkende vervoerders. Blijkens paragraaf 2 van dat artikel moet voor elk vervoer van dierlijke mest naar of voor derden een vervoerdocument worden opgemaakt dat een aantal vermeldingen dient te bevatten waaronder de datum van het vervoer, de naam, het adres en de handtekening niet alleen van de producent maar ook van de gebruiker, van de exploitant van het verzamelpunt of van de verwerkingseenheid waarnaar de dierlijke mest wordt vervoerd. Voor dit vervoer -in tegenstelling tot de in artikel 8 vervatte regeling betreffende het vervoer naar cultuurgronden behorend tot hetzelfde bedrijf of naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde gemeente of in aangrenzende gemeenten- voorziet het decreet niet in het verplicht sluiten van een schriftelijk overeenkomst.

Ter verantwoording van de afzet van de door haar gepland bedrijf te produceren kippemest, kon de verzoekende partij bij haar vergunningsaanvraag uiteraard geen vervoersdocumenten overleggen, aangezien die slechts per afzonderlijke voorhanden zijnde vracht kunnen worden opgesteld en trouwens elk transport, met toepassing van de artikelen 7, § 3, en 9, § 1, van voormeld decreet, vooraf moet worden gemeld aan De Mestbank die het kan weigeren indien zou blijken dat de mestoverschotten zouden worden afgezet in strijd met de bepalingen van het decreet.

Dat niet valt in te zien hoe een vervoerder, zo lang voor het ingaan van de exploitatie van de te vergunnen inrichting, in dat 'contract voor afname van dierlijke mest' reeds identificatiegegevens betreffende de gebruikers of de andere bestemmingen van de mest zou kunnen meedelen. Aldus lijkt de bestreden weigeringsbeslissing te zijn gesteund op het niet vervuld zijn van een door het bestuur gestelde voorwaarde die in redelijkheid onaanvaardbaar is (RvSt., BRUGHMANS, nr. 48.537, 12 juli 1994, ten gronde bevestigd door RvSt., BRUGHMANS, nr. 50.956, 22 december 1994)";

2.3.4. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten dient te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten dient over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de dag van de bestreden beslissing geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat in hun hiervoor bedoelde versie dat decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in vier mestafzetmogelijkheden : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in die stand van de wetgeving de overheid derhalve niet

de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat in die mate het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 17 oktober 1994 waarbij het beroep van Marc VAN LOON, aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 31 maart 1994 houdende gedeeltelijke vergunning om een inrichting gelegen te 2330 Merksplas, Wortelbaan 3 uit te baten, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig april 1900
negenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.